

nění skončilo smrtí, nepřerušuje to příčinné souvislosti mezi zaviněním obžalovaného a tímto výsledkem. Stížnost přehlíží, že § 134 tr. zák., pokud jde o otázku příčinnosti stanoví pro celý obor trestního práva platnou zásadu, že příčiny mezeitím se sběhnuvší, dlužno přičítati pachateli k tíži i tehdy, nebyly-li jím chtěny, a dlužno-li na ně vůči němu pohlížeti jen jako na náhodu. I kdyby proto správným bylo tvrzení stížností, že smrtelnému výsledku by se bylo předešlo amputací nohy, nemohlo by to přece obžalovaného vzhledem k tomu, co řečeno, ospravedlniti, poněvadž i za tohoto předpokladu byla zaviněním jeho vyvolána jedna z příčin smrtelného výsledku.

Čís. 1381.

Správce výkupní skupiny při okresním obilním úřadě jest účasten při rozhodování o veřejných záležitostech ve smyslu §u 104 tr. zák.

Skutková podstata §u 104 tr. zák. jest splněna již tehdy, dal-li si úředník z důvodu své úřední činnosti a se zřetelem na ni za úřední výkon, ku kterému byl dle svého úřadu povinen, dříve než k němu přikročil, poskytnouti nebo slíbiti výhody.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 1245/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem, uvedeným v §u 104 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., domáhajíc se však sprostění obžalovaného z obžaloby, uplatňuje ve skutečnosti důvod čís. 9 a) cit. §u. Stížnost namítá předně, že obžalovanému jako správci výkupní skupiny při okresním obilním úřadě v M. nepříslušelo nižádné rozhodování, poněvadž rozhodovací moc ve vlastním slova smyslu vykonával představený obžalovaného, okresní hejtman Dr. J., jako přednosta okresního obilního ústavu. Schází prý proto zákonitá náležitost §u 104 tr. zák., že obžalovaný při rozhodování o veřejných záležitostech konal svůj úřad. Stížnost je bezdůvodna. Zákon nevyžaduje v §u 104 tr. zák., by úředník musil o dotyčné veřejné záležitosti rozhodovati přímo sám, neboli, jak stížnost se vyjadřuje, by rozhodování se musilo dítí výrokem obžalovaného samého. Neboť tím, že v §u 104 tr. zák. je před slovy »rozhodování o veřejných záležitostech« použito předložky »při«, dává se na jevo, že zločinu přijímání darů ve věcech úředních může se dopustiti nejen úředník, který o veřejných záležitostech bezprostředně rozhoduje, nýbrž také ten, kdo rozhodnutí věcně připravuje nebo při něm spolupůsobí, byť i jen vyšetřováním a připravováním podkladů, potřebných k rozhodnutí. Podstatnou známkou je vždy, by tu byla účast při vyřizování nebo výkonu vyřízení. Vyslovuje pak nalézací soud správně, že obžalovanému jakožto

správci výkupní skupiny, hledě k povinnostem uloženým mu dle §u 4 nařízení ze dne 6. července 1920 čís. 443 sb. z. a n., zejména šetření osevných ploch, případné soupisy zásob, zjištění stavu sklizně a odhad sklizně, náleželo obstarávati přípravné práce pro rozhodování přednosty obilního ústavu, a zjišťuje také pro projednáváný případ na základě výpovědi svědka Dra J-a, že, byť i obžalovaný sám o stanovení nebo snižování kontingentu nerozhodoval, přece rozhodnutí to svou činností ve smyslu §u 4 cit. nař. připravoval a spolupůsobil při něm. Uvedl-li tedy svědek Dr. J., že by se nebyl spokojil s informací, podanou mu obžalovaným ohledně velkostatkáře Josefa M-a, nýbrž že by se byl ještě jinak informoval, zejména posudkem místního znalce, nemůže to na věci ničeho měniti, naopak dlužno plně souhlasiti s náhledem soudu nalézacího, že, i když by Dru J-ovi nebyl referát obžalovaného postačoval, přece jím vykonával směrodatný vliv na rozhodnutí Dra J-a, ježto tento nemohl míti za to, že výsledky šetření obžalovaného neodpovídají skutečností, a mohl na ně při svém rozhodnutí bráti zřetí. Stížnost namítá dále, že prý v tomto případě šlo zřejmě o čistě soukromou informaci obžalovaného u přednosty okresního obilního ústavu Dra J-a a že prý obžalovaný i při jednání s velkostatkářem M-em měl dojista na mysli takovou soukromou přímluvu, která prý s »rozhodováním« obžalovaného v jeho funkci úřední neměla nic společného. Leč tato obrana nemá opory ve zjištěném ději skutkovém. Nalézací soud zjišťuje na základě doznání obžalovaného, že tento dne 22. prosince 1921 jel se přesvědčiti o náladě pro odvádění kontingentu a jaká jest úroda, za tím účelem, aby mohl referovati svému představenému Dru J-ovi, který podle jeho referátu mohl povolovati případnou slevu. a že intervence tato spadala do oboru jeho služby. O toto zjištění jakož i o další tvrzení obžalovaného samého, že byl dne 22. prosince 1921 u M. proto, by vyšetřil, zda bude moci dodati na loňský kontingent, ztroskotává námitka stížnosti. Neboť ze skutečností těchto vychází s plnou určitostí, že obžalovaný, byť i ku svědkovi M-ovi nebyl svým přednostou výslovně poslán, přece se k němu dostavil ve své funkci úřední a v této funkci s ním také jednal, a byla též činnost obžalovaného, záležející ve vyšetření nálady pro odvádění kontingentu a ve zjištění úrody, v soulase s oprávněními, jemu dle citovaného nařízení příslušejícími. Ani ony okolnosti, ani ostatní zjištěný děj skutkový neopravňují dále k závěru, že intervence u Dra J-a měla ráz soukromé přímluvy, zvláště když obžalovaný sám tvrdil, že podnikl onen zájezd proto, by mohl referovati svému přednostovi Dr. J-ovi. Dále nelze sdíleti náhled stížnosti, že skutková povaha §u 104 tr. zák. předpokládá, že úředník musí od daru nebo daného příslibení výhody učiniti vykonávání svého úřadu dle své povinnosti závislým, tudíž dáti oné straně na srozuměnou, že by jinak podle zákona vůbec neúřadoval. Neboť dle znění a vnitřního smyslu zákona se nevyžaduje, by pachatel vůbec nechtěl úřední povinnost konati, leda za dar nebo za slíbenou výhodu, naopak je skutková povaha dle prvé věty §u 104 tr. zák. dána již tehdy, dá-li si úředník z důvodu své úřední činnosti a se zřetelem na ni za úřední úkon, ku kterému byl dle svého úřadu povinen, dříve než k němu přikročil, poskytnouti vý-

hody, poněvadž již tím splnil vše, co se v objektivním ohledu předpokládá ke skutkové povaze zmíněného zločinu. Právní posouzení věci nalézacím soudem, je proto v každém směru bezvadným a není proto splněn stížností dovolávaný důvod čís. 10, správně čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 1382.

Otcovský opatrovník jest oprávněn podati opravný prostředek ve prospěch svého nezletilého dítěte, třeba se byl obžalovaný opravných prostředků vzdal.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 691/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze dne 3. července 1923 porušen byl zákon v ustanovení Šu 465 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a krajskému jako odvolacímu soudu v Plzni se ukládá, by o odvolání Jana N-a staršího dle zákona dále jednal.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Domažlicích ze dne 9. června 1923 odsouzen byl 19letý Jan N. pro přestupek Šu 431 tr. zák. podmíněčně do vězení na 8 dnů, zostřeného postem. Po poučení o opravných prostředcích proti rozsudku vzdal se jich obžalovaný a potvrdil to svým podpisem. Dne 12. června 1923 ohlásil Jan N. jako otcovský opatrovník nezletilého syna Jana N-a odvolání z rozsudku co do viny a trestu a žádal o opis rozsudku do rukou advokáta. Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze dne 3. července 1923 bylo odvolání obžalovaného Jana N-a jako nepřipustné zamítnuto, poněvadž se obžalovaný vzdal opravných prostředků, podepsal záznam o rozsudku a správnost toho též vyžádanou zprávou okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. června 1923 byla potvrzena. Usnesení to porušuje zákon. Odvolání z odsuzujícího rozsudku nepodal obžalovaný, nýbrž jeho otec Jan N., jenž dle Šu 465 tr. ř. k podání odvolání za svého, dle křestního listu dne 29. dubna 1904 narozeného, tedy ještě nezletilého syna byl oprávněn, a to i proti synově vůli.

Čís. 1383.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Bylo-li požadování přemrštěné ceny jen listivým předstíráním (§ 197 tr. zák.), nelze čin podřaditi též skutkové podstatě Šu 7 lich. zák.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1923, Kr II 475/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zem-